PP CURIERUL INFORMATIV PP
al partidului
PENTRU PATRIE
Nr. 40, OCTOMBRIE 1998; 10 PAG.

DEMOGRAFIA CONDUCE DANSUL

Ţăranii din satul meu nu ştiau ce-i aia "demografie". În schimb erau convinşi că neamul fără copii se stinge şi de aceea, la sfârşitul primului război mondial, în fiecare casă, lipsa tatălui pierit pe front, era suplinită de cel puţin trei orfani. Şi, probabil, mai ştiau ceva: când rata creşterii populaţiei se schimbă apar efecte economice profunde şi previzibile: de pildă dacă în 1937 existau aproximativ 13 muncitori activi pentru fiecare pensionar azi avem doar trei. Ştie fiecare că o economie sănătoasă se bazează pe cerere şi ofertă-oferta fiind produsul muncii fiecărui muncitor iar cererea determinată de ceea ce doreşte să cumpere muncitorul şi familia lui. De aici o consecinţă logică şi legică: creşterea rapidă a populaţiei determină creşterea, la fel de rapidă, a cererii şi ofertei. Când avalanşa de noi născuţi-aşa zisul "Baby boom" postbelic – păşeşte în adolescenţă atunci scade cererea de scutece şi biberoane dar creşte cea de "blugi" şi casete "rock"; iar peste 60 de ani se vor cere mai ales scaune cu rotile şi proteze auditive. Dar nu este afectată numai economia ci chiar soarta unei naţiuni: acum 25 de ani Japonia era un "tigru asiatic" iar azi o naţiune în plin declin pentru că, după înfrângerea din 1945 s-a lansat un program de economii concomitent cu scăderea natalităţii prin instituirea unei norme: Un copil per familie.

EDITORIAL

Rezultatul: Japonia are cel mai mare procent de bătrâni şi pensionari din întreaga lume cu o consecinţă negativă majoră asupra economiei: după 60 de ani oamenii încearcă să trăiască din rente – (ca la noi unde se depun banii în bănci cu 30-50% dobânda pe an)- şi nu vor să mai producă pentru piaţă. Situaţia este asemănătoare în Germania. Atari predicţii bazate pe analize demografice sunt corecte atât timp cât nu intervin diverse variabile ce pot ruina previziunile economice: se ştie ce a rămas din teoria lui Thomas Malthus cel care, acum vreo 200 de ani a prezis că Europa va pieri dat fiind că rata natalităţii nu ţine seama de rata, mult mai mică, a creşterii producţiei agricole. Reverendul apocaliptic nu ţinea seama de explozia tehnologică şi informaţională care au schimbat toate datele problemei şi nici nu ştia că economia este o ştiinţă a comportării umane iar fiinţele umane sunt inteligente, inspirate, capabile să rezolve problemele. Şi cu cât vom fi mai mulţi cu atât vor fi rezolvate mai multe probleme, lucru demonstrat între altele şi de faptul că cel mai productiv punct din lume este şi cel mai populat: oraşul Hong-Kong aşa cum productivitatea insulei Manhattan – din New-York este cea mai mare din Statele Unite.

Iar atunci când intervin alte variabile – de pildă preluarea de către comunişti a coloniei engleze sau scăderea populaţiei la New-York apar efecte negative. Aşa cum tendinţele uluitoare, mondiale, de încetinire a creşterii populaţiei – inclusiv în ţările cele mai sărace – vor determina dacă nu intervin alţi factori – modificarea cererii şi ofertei: ne vom trezi oferind bătrânilor doar "pamperşi" destinaţi copiilor pe care nu-i mai avem.

Să nu uităm că poporul care nu mai are copii îşi pierde şi limba, şi memoria şi istoria: DISPARE.

Doru M.

P. S. Asupra implicaţiilor multiple pe care evoluţia demografică a României, criza din sistemul sanitar, deficienţele economice şi mai ales politice care le determină pe celelalte, vor reveni.

TRIBUNA TINERETULUI

DULCELE BĂLEGAR AL PUTERII

Nu înjuraţi printre dinţi şi, mai ales, nu închideţi ziarul. Titlul acesta nu are nici în intenţie, nici printre litere şi nici în sensul lui real nimic ireverenţios. Un vers emblemă al adolescenţei mele enunţa cu un ton mai mult amar decât de frondă: *„Eu sunt gunoiul cernut pe ogor..."* Toţi aceia care venim din lumea satelor (NOI, toţi de acolo venim...) ştim şi n-am uitat cu câtă grijă făceai curat sub vitele din grajd pentru că, nu-i aşa, pământul din care şi-au supt grânele seva trebuia să-şi recapete puterea de a rodi mai departe în circuitul firesc viaţă-moarte-viaţă. Nimica nu trebuia să se piardă. Aşternutul dospit se cădea să-l dăruieşti pământului pentru ca şi el să-şi poată întoarce darul, înzecit.

Recunosc, este o viziune frustă a lumii. O filozofie a respectului pentru legile naturii, legi care pentru noi oamenii include ştiuta şi uitata morală naturală. Care nu pretinde jertfă. Jertfa ca principiu de viaţă este de sorginte creştină. Este iubirea dusă până la ultimele ei consecinţe. Atotputernic este cel ce ne iubeşte nemărginit. Semnul puterii benefice este şi trebuie să rămână în slujba iubirii aproapelui tău omul, a familiei tale, a neamului tău. Mi-ai cerut puterea de a te îngriji de acele treburi ale mele pe care singur nu le pot duce la bun sfârşit; aşadar, trebuie, dacă nu să mă iubeşti ca pe tine însuţi atunci măcar să nu-şi baţi joc de viaţa mea. Dacă nu te simţi în stare să duci şi poverile mele, poverile noastre, de ce nu laşi altuia locul de slugă credincioasă? Ori, se vede că tu nu slujitor te-ai gândit să fii. Nici tu, nici celălalt. Nici voi, nici ceilalţi.

Mă gândesc la toate acestea când constat că acelora cu părinţi, ori ei înşişi, dedaţi numai la datul din gură şi bătutul cu pumnul în masă le este greu să admită că nu vor mai fi niciodată solişti ai Puterii. Şcoliţi în alte părţi decât la Moscova, mai isteţi la minte dar nu şi înţelepţi, ei mânuiesc ca şi părinţii lor, marea neruşinare, vorbele înşelătoare înlocuind curajul cu tupeul când elegant, când mitocănesc. Cum în alt fel se poate numi decât tupeu pretenţia de a schimba un program de guvernare pe care ei înşişi l-au negociat şi l-au acceptat pentru a accede la execuţia lui? Pentru că de asta este vorba: uteciştii de ieri vor să schimbe programul de guvernare. Nu decapitarea guvernului îi interesează. Ei vor să fie plutonul de execuţie a încercărilor de a reinstaura dreptul inalienabil al fiecărui om la proprietate.

(continuare în pagina 8)

Corneliu BALA

DOCUMENT

(Din arhiva Partidului „Pentru Patrie")

MESAJUL D-LUI NISTOR CHIOREANU CĂTRE PARTICIPANŢII LA PRIMUL CONGRES

„Dat fiindcă sănătatea nu-mi permite să fiu prezent la lucrările Congresului, vă urez ca acesta să decurgă cu succes.

Doresc ca pe viitor să fac parte din SENATUL Partidului împreună cu fondatorii lui, aşa cum s-a hotărât în şedinţa din noiembrie 1994 de la Mănăstirea Sâmbăta de Sus.

Dumnezeu să ne ajute să fim mereu uniţi!

Alba Iulia,
30 oct. 1995

Nistor Chioreanu

COMUNICAT

În ziua de 31 octombrie 1998 s-a întrunit, în şedinţă festivă, de deschidere, Senatul Partidului *„Pentru Patrie"*.

S-a ales un prezidiu de coordonare a lucrărilor în persoana domnilor: Vasile Blănaru-Flamură şi Constantin–Aurel Dragodan.

Printre cei prezenţi la consfătuire s-au numărat: Constantin (Titi) Dobre, Emanoil Paraschivaş, pr. Victor Moise ,Dumitru (Tache) Funda, Victor Ene,Dumitru Oniga, Aurel Pastramagiu, pr. Mihai Lupu, Bucur Braşoveanu şi alţi douăzeci senatori ai partidului.

La cererea *Consiliului Director* al Partidului *„Pentru Patrie"*, a fost pusă în discuţie continuitatea Partidului *„Pentru Patrie"*, pe linia Partidului *„Totul pentru Ţară"*, care s-a plasat pe locul trei, cu 16% din voturi, la alegerile parlamentare din 1937.

Au luat parte la discuţii: Constantin Aurel Dragodan, pr. Victor Moise, Vasile Blănaru-Flamură, Constantin (Titi) Dobre, Octavian Popa, Dumitru (Tache) Funda, Anton Gornescu, Bucur Braşoveanu ş.a.

Toţi şi-au exprimat părerea că Partidul *„Pentru Patrie"*, întemeiat de foşti deţinuţi politici, veterani de război şi luptători în munţi, trebuie să se situeze pe o linie naţional creştină.

S-a hotărât ca şedinţele viitoare să aibă loc la solicitările Partidului *„Pentru Patrie"*, ori de câte ori acesta va socoti că este necesar să-l consulte în diferite probleme.

Senatul Partidului „PENTRU PATRIE"

INFORMARE

• Vineri, 20 / 10. 1998 a avut loc, la Bucureşti, întâlnirea Consiliului Politic al Partidului PENTRU PATRIE. Au fost prezenţi dr. ing. Constantin Iulian (preşedinte), Virgil Totoescu (vicepreşedinte), Dimitrie Paciag (vicepreşedinte), Corneliu Suliman (secretar general), George Ursa (consilier), Emilian Tache (consilier), Florin Dobrescu (consilier). Prezenţă statutară. Au mai asistat: Nicolae Mazăre (preşedintele *Comisiei de Etică şi Disciplină*), Nicolae Neagoe (membru al *Comisiei de Etică şi Disciplină*), Dumitru Oniga (senator al Partidului PENTRU PATRIE), Constantin Angelescu, Sile Iordache, Mişu Dumitrescu, Vlad Iulian (Prahova).

• Şedinţa debutează cu o rugăciune şi un moment de reculegere în memoria lui Nistor Chioreanu – personalitate marcantă a trecutului legionar, membru fondator al Partidului PENTRU PATRIE, arh. Marcu şi a lui Alexie Mare (Cluj), legionar basarabean.

• S-au pus în discuţie următoarele:

1) Tipărirea, din fondurile de cotizaţie ale Partidului PENTRU PATRIE, a ultimelor documente rămase de la Nistor Chioreanu (broşură);

2) Sediul Central;

3) Centenarul Corneliu Zelea Codreanu de anul viitor;

4) Manifestările lunii noiembrie, cu accent pe comemorarea a 60 de ani de la asasinarea Căpitanului;

5) Problema indisciplinei. S-au analizat cele petrecute la „manifestările" din 25/10.1998, din Piaţa Universităţii, unde a participat şi un membru al Partidului PENTRU PATRIE alături de oameni nu tocmai de suprafaţă. Ca să nu spunem altfel;

6) A fost analizat rezultatul alegerilor locale (Primar General al Capitalei), alegeri la care Partidul PENTRU PATRIE a susţinut, neoficial, fără vreo convenţie scrisă şi fără publicitate, candidatura dl. col. (r) Ioan Bărbuţă, membru al *Partidului Dreapta Românească*;

7) S-a discutat despre intenţia dlui Cătălin Zelea Codreanu, fratele, în viaţă, al Căpitanului, de-a organiza *Parastasul* de la Tâncăbeşti;

8) Necesitatea apropierii de partid şi de Fundaţia *Buna-Vestire* a d-lui Nicador Zelea Codreanu, nepot de frate al Căpitanului;

9) S-a stabilit programul şedinţei Consiliului Director de sâmbătă 31/10.1998;

10) problema Corabia;

11) problema *Comisiei de Etică şi Disciplină;*

12) problema amplorii Centenarului Căpitanului;

13) problema dificultăţilor financiare a gazetei de dreapta *Puncte Cardinale*;

14) problema evitării suprapunerii de manifestări;

15) problema unităţii, a gândirii unitare, a acţiunilor făptuite disciplinat;

16) S-au propus spre aprobare, Consiliului Politic şi Consiliului Director, datele întrunirilor, pe primele 3 luni ale anului 1999 (vineri, 22/ 01.1999, ora 19^{00}, Consiliul Politic, sâmbătă 23/01.1999, ora 10^{00}, Consiliul Director

(continuare în pagina 5)

Cosliliul Politic al Partidului *„Pentru Patrie"*.

George URSA (consilier)

NISTOR CHIOREANU

1907 - 1998

A apărut pe lume dintr-un neam cu mare dragoste de ţară. Străbunicul Gheorghe a fost spânzurat de nemeşi în 1785 la marginea satului MĂGINA fiindcă luase parte la răscoala lui Horea. Un alt strămoş, Constantin a căzut în Revoluţia lui Avram Iancu. Tatăl lui Nistor Chioreanu a făcut războiul din 1914-1918 şi a condus pe ţăranii din MĂGINA, în calitate de Şef al ***Gărzii Naţionale,*** la Adunarea de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918.

Mărturiseşte Nistor Chioreanu: *„Fac parte din soiul cel mai autentic de ţărani români din Transilvania care şi-au iubit pământul cu patimă şi l-au apărat cu sângele lor când a fost nevoie, fără ostentaţie, fără cuvinte mari, ci cu sentimentul că fac cel mai firesc lucru din lume".*

În anul 1933, student în anul IV al Facultăţii de Drept din Cluj vine în contact cu legionarii şi după luarea licenţei se înrolează în Mişcarea Legionară. Explică acest pas astfel: *„Partidele politice care guvernau ţara se întreceau în afaceri veroase (s.red.) şi naţiunea română tânjea după o conducere cinstită şi cu înţelegere pentru nevoile ei. În această atmosferă de dorinţi neîmplinite am ajuns student şi cu sentimentele curate pe care le nutream pentru neamul meu, căutam şi eu o soluţie;... am găsit-o la legionari".* Astfel a intrat în primul cuib legionar de pe Valea Aiudului, cuibul *„Tribunul Şerban"*.

În timpul studenţiei se întreţine singur din meditaţii şi făcând diferite servicii gazdei şi cunoscuţilor. În toamna anului 1933 se înscrie la doctorat şi se duce să-şi satisfacă serviciul militar.

În februarie 1935, după ce-şi ia doctoratul în drept, găseşte un post de avocat stagiar în Sibiu, iar după doi ani îşi deschide propriul birou avocaţial.

În Mişcarea Legionară a fost pe rând: simplu membru, şef de cuib, şef de plasă, şef de judeţ, şef de regiune şi în cele din urmă locţiitorul ***şefului!*** pe ţară.

A participat la acţiunile importante în care a fost angajată Mişcarea Legionară după arestarea şi asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu:

- lupta împotriva dictaturii regale şi alungarea de pe tron a lui Carol al II-lea;
- lupta împotriva dictaturii comuniste prin reorganizarea Mişcării Legionare sub conducerea Comandantului Horia Sima.

A executat 16 ani de detenţie politică sub comunişti.

După 1989 Nistor Chioreanu este cel care, în numele mai multor foşti deţinuţi politici şi veterani de război a solicitat Tribunalului Municipiului Bucureşti legalizarea Partidului *„Totul Pentru Ţară"*.

În ultima parte a vieţii a continuat să-şi scrie memoriile considerând că *„există o poruncă mai presus de voinţa noastră, mai presus decât instinctul de conservare, porunca de a spune adevărul, de a-l mărturisi CU ORICE PREŢ".*

NISTOR CHIOREANU: PREZENT.

Constantin IULIAN

„CA O LACRIMĂ DE SÂNGE A CĂZUT O STEA"...

La moartea distinsului meu camarad de luptă şi suferinţă - Nistor CHIOREANU

A mai căzut un camarad şi luna plânge
La stâlpnicul răscrucilor – linţoliu;
El a căzut ca steaua–lacrimă de sânge
şi inima-n durere ni se frânge
sub catapiteasma cerului în doliu

Ne trec prin amintire Aiudul şi Jilava,
Golgota unui neam prea răstignit
Cumplit e povârnişul şi sfântă ne e slava
Cu care DUMNEZEU ne-a-nvrednicit

Să ducem mai departe în prigoană
Povara ultimului veac în cântec şi-n rugăciunea
Cu dragostea de neam şi-nţelepciunea
Cuvintelor rostite la ICOANĂ.

Suntem mereu cu tine, cu amintirea ta,
Noi, cei rămaşi, să ne croim destinul în lacrimi şi prin sânge;
Vor trece anii, frate, dar nu te vom uita,
Cu luna şi cu cerul mereu noi te vom plânge

Să fie învierea a Neamului arcadă
Şi pentru cei de mâine, şi pentru veşnicii,
Măcară în istorii un imn să ni se cadă...
Te plânge peste veacuri o Ţară-camaradă,
Căci te-ai dus pe totdeauna şi n-ai să mai vii...

V. BLĂNARU – FLAMURĂ

DESTUL CU LACRIMILE: *SĂ FACEM POLITICĂ*

Nu există fericire fără libertate și nici libertate fără bărbăție și curaj (Tucydides)

Lecturi fundamentale

Acesta-i titlul articolului semnat de Jean Maria Rouart, penalist, romancier, membru al Academiei Franceze, într-un recent număr jubiliar al revistei *Commentaire* și în care, plecând de la afirmația că „spectacolul pe care-l oferă azi Franța are de ce să înspăimânte și pe cei mai pesimiști observatori" se întreabă „către ce abis ne îndreptăm? către ce Liban? Către ce „ev mediu" și ce barbarie? „Autobuze atacate în fiecare zi, conductori și pasageri molestați, automobile incendiate - „suntem mereu în Franța de azi" – (n. n.) – o lipsă de siguranță crescândă: profesori înjurați în timpul orelor de curs; loviți de elevi sau de părinții acestora; delincvenți care se bucură de impunitate; judecători și polițiști neputincioși din cauza unei puteri politice ce nu știe nici să definească dreptul și nici să-l facă respectat, incapabili să asigure pacea civilă și securitatea ce nu sunt doar prima lor datorie ci rațiunea lor de a fi".

Dar la noi?

O abdicare generală în fața responsabilităților, un stat a cărui corupție oferă atâtea exemple încât este aproape fastidios să le citezi: scandalul "țigaretelor", Banca Agricolă, Bancorex, Dacia Felix, Columna, Safi, Măgureanu, Hrebenciuc, Triță Făniță, helicopterele sud-africane, Petromin, etc., toate ar fi trebuit să ducă la sancțiuni exemplare. Dar puterea le privește fără să se indigneze ca și cum aceste neregularități și malversațiuni ar fi doar simple erori de parcurs. Și aceeași putere numește, pentru a reforma aceste instituții atât de discreditate oamenii însărcinați să le controleze.

Dar răul cel mare nu se află în aceste „ neregularități ". Nu este epoca noastră monopolul politicienilor veroși și nici a unei puteri veleitare – (vezi afacerea Skoda, procesul Puiu Dumitrescu, Marmorosch-Blank, etc.) – ci

ABSENȚA INDIGNĂRII.

Pentru așa ceva ne-ar trebui o opinie publică și, de acord cu J. M. Rouart, *„te întrebi dacă televiziunile acestei țări, cu emisiunile îndobitocitoare, nu au reușit, cu alte mijloace – să ajungă la același rezultat cu spălarea creierelor din țările comuniste: o lobotomizare a judecății, pierderea spiritului critic și înlocuirea lor cu reflexele pavloviene".*

Dezastrul cel mai grav nu se află, afirmă academicianul francez, în abdicarea statului în fața responsabilităților sale, nici în țesutul social zdrențuit ci în abandonarea conștiinței acute a răului...

„Ceea ce se află în joc, azi, este o chestiune mai gravă decât existența democrației care oferă toate simptomele paraliziei generale, mai gravă chiar decât problema identității Franței: este în primejdie civilizația noastră".

Ne putem întreba dacă un stat care nu-și dă osteneala să asigure siguranța cetățenilor va mai avea ambiția, când va veni timpul, să-și asume asigurarea propriei salvgardări, a sa și a națiunii...

Și toate acestea deoarece a trecut mult timp de când politica a părăsit terenul realității ca să se ocupe de teritoriul fantasmelor, trecutului și lacrimilor.

Nu se cere politicienilor să asigure trecutul și prezentul.

„Trecutul, în politică, poate fi o lumină dar nu un pretext ca să fugim de realități. Să ne păstrăm energia și curajul pentru luptele de azi".

Aceste resurse am putea să le folosim în multe domenii: o societate care-și abandonează concetățenii insecurității „face patul" unui nou regim totalitar; o țară ce nu reglementează fluxul imigrației instalează anarhia în acest domeniu, aduce rasismul, reînvie și fortifică extremismul.

Nu există decât un mijloc realist – și deci politic, de a rezolva aceste situații: suprimarea cauzelor. Iar acest lucru trebuie să-l învețe și victimele!

Dar există un alt semn care ar trebui să-i preocupe pe cei responsabili – responsabilitate ce nu le-a fost impusă ci au cerșit-o electoratului – acestei țări: tineretul nu se mai simte bine aici. Ei doresc să-și caute norocul aiurea - în țări în care nu-ți pierzi vremea, unde nu plătești pentru greșelile altora și unde ești răsplătit pentru munca și meritele tale.

„Pentru absența sancțiunilor, a regulilor, a legilor aplicate să folosim cuvinte mari: trebuie să restaurăm statul, responsabilitatea politică ce ține de vremea noastră și să nu mai gemem după un trecut ce nu ne mai aparține".

Traducerea, selecția și intarsiile aparțin lui

Scrutator jr.

(urmare din pagina 2)

vineri, 26/02.1999, ora 10^{00}, Consiliul Politic, sâmbătă 27/03.1999, Consiliul Director), precum şi manifestările lunii următoare; astfel: duminică 8/11.1998, ora 11^{00}, biserica Sapienţei, sfinţirea unei troiţe în memoria pr. Voicescu; 5/12 1998, la *Muzeul Ţăranului Român,* manifestările Luptătorilor în munţi; 27-30/11.1998 Consiliul Politic, şi Constiliul Director, comemorare la Tâncăbeşti şi Conferinţă la Sala Brătianu.

• S-a trecut la analiza celor punctate. Analiză sumară, urmând, ca, a doua zi, la Consiliul Director, să fie dezbătute în profunzime.

• Tot acum s-a amintit că, sâmbătă 31/10.1998, va avea loc informarea oficială a şedinţelor Senatului.

• Idem, dl. Mihail Dumitrescu a prezentat ceremonia înmormântării lui Nistor Chioreanu, la Alba Iulia, joi, 29/10 1998. Din partea Partidului *PENTRU PATRIE* a aprticipat o delegaţie oficială care a depus 4 coroane de flori cu panglică inscripţionată. Asistenţa a fost numeroasă şi s-au depus 20 de coroane de flori în total.

• Reluându-se unele puncte Consiliul Politic a dispus să se tipărească:

1) O broşură cu ultimele scrieri rămase de la Nistor Chioreanu, broşură cu aspect grafic deosebit;

2) *Sediul Central este preocuparea tuturor.* De la autorităţi nu avem ce aştepta. Politicianismul îşi spune din nou cuvântul în viaţa noastră politică de astăzi. Ne vom cons-trui sediu şi pentru aceasta sunt necesare fonduri. Aşa că vom depune, fiecare, în rate, 500.000 lei pentru Sediu;

3) Centenarului naşterii lui Corneliu Zelea Codreanu, de anul viitor, trebuie să i se dea amploare naţională, manifestarea să pornească din afara lumii legionare. Noi s-o sprijinim şi să-i dăm substanţă. Dar, iniţiativa, să o lăsăm să vină din exteriorul lumii legionare. În mare, manifestările să pornească din luna ianuarie şi să se lanseze ideea, pe lângă conferinţe culturale, a decernării unor premii pentru cea mai bună sculptură, pictură etc. Apoi să edităm opera integrală a lui Corneliu Zelea Codreanu. Toate volumele să fie tipărite în ediţii de calitate etc.

Să atragem la aceste manifestări toate grupurile legionare;

4) În luna noiembrie a.c. vor fi manifestări deosebite legate de evenimente ale lumii noastre, 8/ 11.1998: sfinţirea troiţei de la Sapienţei unde va trebui să participăm cât mai mulţi, apoi, pe 21/11.1998: Predeal, apoi: Consiliul Politic (27/11.1998, ora 19^{00}, la sediul din Piaţa Coşbuc), apoi Cosiliul Director (28/11.1998, ora 10^{00}, acelaşi sediu), 29/11.1998: comemorarea asasinării Căpitanului, la Tâncăbeşti şi Ţigăneşti şi, pe 30/11.1998, ora 17^{00}, probabil o Conferinţă;

5) Există indisciplină în rândul membrilor Partidului PENTRU PATRIE, unii iau parte la tot soiul de întruniri fără a se consulta cu conducerea Partidului PENTRU PATRIE uitând că, deşi o fac în nume personal, sunt priviţi ca reprezentând lumea noastră. Aceasta pentru că sunt cunoscuţi ca aparţinând acestei lumi. Pe viitor nu vor mai fi tolerate astfel de abateri. Un om politic, fie el şi mai puţin de suprafaţă, trebuie să aibă discernământ şi capacitate de orientare;

6) Problema alegerilor locale (Bucureşti). La primul tur partidul nostru a susţinut, pentru funcţia de Primar General al Capitalei, fără vreo convenţie şi fără publicitate, pe dl. col. (r) Ioan Bărbuţă (*Partidul Dreapta Românească*). Rezultatele au fost sub aşteptări. Următoarele puncte au fost parcurse fără prea multe dezbateri. Ele vor fi analizate, ulterior, fiecare în parte.

S-a cerut ca dl. Nicador Zelea Codreanu, nepot de frate al Căpitanului, să ne devină apropiat (de Fundaţie şi partid)

• A doua zi, sâmbătă, 31/10.1998, a avut loc Consiliul Director al *Partidului PENTRU PATRIE.* Şedinţa a fost condusă de dl. Constantin Iorgulescu (consilier). Debut: rugăciune şi moment de reculegere pentru cei dispăruţi. Au participat reprezentanţi din 22 de filiale. Aceştia au prezentat rapoarte scrise şi verbale în care au expus situaţia activităţiilor depuse. Şi, mai cu seamă, problema raportului *Mişcarea Legionară - Partidul PENTRU PATRIE.* Acest deziderat a fost repartizat Senatului partidului spre dezbatere şi luare de hotărâre. Interesante ni s-au părut observaţiile unora privind „existenţa unui stil de muncă legionar" şi a faptului că, „Mişcarea Legionară a fost, în primul rând, o revoluţie împotriva mediocrităţii". O „şcoală de caractere", de purtare dreaptă a unuia faţă de celălalt, fără dedesupturi, fără încălcări de atribuţii. S-a purtat şi o discuţie cu reprezentantul judeţului Olt, dl. C. Bobică. Instructivă... La sfârşitul şedinţei s-au hotărât următoarele:

1) Problema raportului *Partidului PENTRU PATRIE* cu Mişcarea Legionară se repartizează Senatului ca sarcină de studiu şi ce va hotărî Senatul vom executa toţi;

2) 8/11.1998 Sfinţirea Troiţei la Biserica Sapienţei;

3) 21/11.1998, pelerinaj la Predeal;

4) Întâlnirea din luna noiembrie va fi pe 27/11.1998 (ora 19^{00} la Sediul din P-ţa Coşbuc); Consiliul Politic şi pe 28/11.1998, ora 10^{00}, Consiliul Director;

5) Duminică, 29/11.1998, pelerinaj la Ţigăneşti – Tâncăbeşti;

6) Întâlnirile pe 1999 (primele trei luni) vor avea loc astfel: vineri, 22 / 01.1999, Consiliul Politic (ora 19^{00}; Sediu); sâmbătă, 23/01.1999, (ora 10^{00}; Sediu), Consiliul Director; vineri, 26/02.1999, (ora 19^{00}; Sediu), Consiliul Politic; sâmbătă, 27/02.1999 (ora 10^{00}; Sediu), Consiliul Director; vineri, 26/03.1999, Consiliul Politic (ora 19^{00}; Sediu); sâmbătă, 27/03.1999 (ora 10^{00}, Sediu), Consitiul Director;

7) Se vor tipări ultimele note ale lui Nistor Chioreanu.

• Şedinţa s-a încheiat cu o rugăciune.

• La ora 12^{30} a.c., la Sediul din P-ţa Coşbuc, s-a desfăşurat şedinţa Senatului *Partidului PENTRU PATRIE.* Legat de aceasta, publicăm, pe pagina 2, un ***comunicat***. Şedinţa Senatului a fost condusă de dl. Constantin Aurel Dragodan - Preşedintele Senatului.

• După ora 15^{00} au început cursurile şcolii de instructori. Cursurile s-au desfăşurat pe parcursul a 3 zile şi s-au dovedit mai mult decât utile şi formative.

SEMNALE EDITORIALE

• *Încep cu o mărturisire: În dorința de a răspândi, cât mai mult, cartea menită să contribuie la aflarea adevărului despre bolșevicii instaurați, în țara noastră, cu ajutorul baionetelor ruso-evreiești, străbat țara, în lung și lat, la toate manifestările dreptei românești. Nicicând dreapta românească nu a avut la dispoziție atâtea titluri de cărți de doctrină, cărți de documentare, memorialistice (din păcate chiar prea multe), cât și versuri. Cu toată această bogăție de titluri văd și constat o serioasă scădere a vânzării de carte. Care să fie explicația?*

- O cauză ar fi prețurile exorbitante - în special pentru tineret și pensionari.

- A doua, ar fi faptul, că, în 8 ani, s-a scris mult prea multă carte de memorialistică. Generațiile care vin după noi, și în special tineretul, mai vor și altceva. Ce anume? Soluții practice pentru aplica în viață a celor însușite până-n prezent.

Această stare de fapt, mi-aduce aminte de poezia „Reminescențe" *a poetului Andrei Ciurunga, care, în cuprinsul ei, spune:*

„În zadar am rătăcit în ceață
ani întregi, între oral și teme
altceva ne-a trebuit în viață
decât declinări și teoreme.

Din atâția profesori și profesoare
nimeni, niciodată, nu ne-a spus
cum să strângi din pumni dacă te doare
inima și cum s-o ții în sus.

În manualele solemn alcătuite
de savanți cu bărbi și dioptrii,
n-am găsit îndemnuri potrivite
pentru anii goi din pușcării".

Aceasta vor generațiile care vin: „îndemnuri potrivite pentru viață".

De aceea, domnilor autori de cărți, lăsați la o parte povestirile despre cele suferite în închisori, lăsați la o parte versurile și învățați oamenii ce să facă, cum că aplice, în viață, valoroasa zestre legionară, zestre aptă să scoată neamul românesc din prăpastia în care l-a aruncat mafia comunistă și politicienii nepricepuți în treburile publice dar pricepuți în propria chiverniseală.

Și, slavă Domnului, avem și dispunem de atâtea cărți doctrinare, care însușite și aplicate în viață, ar duce la ameliorarea vieții.

Și acum titlurile, sosite la redacție, titluri de care am luat cunoștiință cu oarecare întârziere.

• *Dl. Nicu Păun, senator al* Partidului Pentru Patrie, *semnează lucrările:* „Un soldat pe baricada idealului legionar" *și* „Muntele Suferinței".

• *Primul volum cuprinde, în detaliu, evocări ale suferinței și luptei legionare între anii 1930-1939.*

• *În al doilea volum, autorul redă periplul său prin închisorile comuniste între anii 1945-1964, cât și întâmplări după așa zisa „eliberare".*

• *Cartea* „Candidații pentru eternitate" *a scriitorului Gorunescu Gheorghe Penciu, adună toate articolele scrise în ziarele* „Dreptatea", „Opus", „Strict secret", „România liberă", Viața Medicală" *și altele (1990-1997).*

• *Editura Majadahonda tipărește* „Grănicerii Marii Uniri". *Volumul este dedicat militarilor din trupele de grăniceri, care, în anii 1917-1920, au fixat în istorie, prin fapte de arme nepieritoare, înfrângând anarhia și crâncena opunere a bolșevicilor, frontiera estică a țării întregite.*

• *Cu opul* „Crimele lui Stalin", *prefațat de prof. dr. Gheorghe Buzatu, Majadahonda inaugurează colecția* „Dosarele comunismului".

Cartea redă, în întregime, „Raportul Secret, al lui Nichita Serghievici Hrușciov, la Congresul XX-lea al P.C.U.S. din 1956".

• *La editura Elisavaros, a apărut, în broșură,* „S t a t u t u l Partidului PENTRU PATRIE".

Mișu DUMITRESCU

O LUPTĂ GREA

O luptă grea a rezistenței,
Prin front carpatic viu renaște
Avântul brav al suferinței,
Pe urmele romano-dace
Condus de harul providenței.

Prin front carpatic viu renaște
Cu fiecare pas în parte,
Sălhui adesea, prin răstoace,
Și colți de stâncă-n zări sihastre,
Un tron de stâncă crezu-și face!

Avântul brav al suferinței,
Cum drag imbold îi poartă zborul,
Prin drumul sacru al năzuinței,
Însuflețește tot poporul,
Spre un țel sublim al biruinței!

Pe urmele romano-dace,
A glorioasei obârșie,
În tot ce jertfa ne preface,
Să fie un simbol de vecie,
Tributului suprem de pace.

Condus de harul providenței,
Pe urmele romano-dace
Avântul brav al suferinței,
Prin front carpatic viu renaște,
O luptă grea a rezistenței!

Ioan D. MITREA

CERUL SE UITĂ LA NOI

De câteva luni un satelit, botezat SPOT 4, dotat cu un instrument denumit VEGETATIA, supraveghează biosfera continentală şi culturile având un câmp de observaţie de 2.250 kmp cu o rezoluţie de 1 km. Imaginele sunt de o calitate excelentă aducând informaţii asupra evoluţiei culturii vegetale, a producţiei agricole, despăduririlor, evoluţia dezastrelor sau efectele schimbărilor climaterice.

Toate aceste date vor deveni integral operaţionale din această toamnă.

Dar nu ştim dacă ne vor putea spune şi de ce culturile vegetale din România sunt aşa cum sunt: adică mai mici, mai scumpe şi de o calitate submediocră comparativ cu restul Europei.

În schimb vi le putem spune noi: deşi suntem între primele 41 ţări ale Europei în ce priveşte suprafaţa arabilă pe cap de locuitor ne situăm, în ce priveşte productivitatea pe locul 2 din coadă: doar Albania se mai află în urma noastră. Asta pentru că 33,57% din populaţia economic activă se află în agricultură.

Rezultatul: produse agricole scumpe – ce nu se pot lua la întrecere cu preţurile altora, mai ales atunci când subvenţiile ne scutesc şi de hărnicie, şi de inovaţii şi de inteligenţă. (În Ungaria, unui muncitor economic activ în agricultură îi revin aproape 10 hectare, de 4 ori mai mult decât în România – ceea ce explică de ce ne poate concura, în domeniu agro-alimentar în toate sectoarele).

Ce este de făcut?

Fermierii Europei Centrale se află în urma rivalilor din Uniunea Europeană: şi cu atât mai mult noi. Iar toate acestea nu se vor schimba dacă nu învăţăm cum să producem hrană mai multă, mai bună, mai ieftină, folosind mai puţine braţe de muncă.

Problema este deosebit de greu de soluţionat; chiar Occidentul este îngrijorat din pricina milioanelor de ferme ineficiente care, din această pricină vor avea nevoie de un ajutor masiv. Iată unul din motivele care împiedică accesul nostru şi al altora în comunitatea europeană!

Alţii sunt înspăimântaţi de valul de hrană ieftină care ar putea falimenta fermele lor protejate.

Dar problema majoră rămâne deschisă: pot fermele din estul Europei să devină competitive într-o Europă agricolă lărgită? Pentru asta se cere soluţionarea a două subprobleme:

- creşterea PRODUCTIVITĂŢII, adică creşterea producţiei concomitent cu scăderea numărului de muncitori lucru dominat de o problemă socială majoră dacă ţinem seama că gospodăriile agricole din România de pildă folosesc de 10 ori mai mulţi lucrători decât este nevoie;
- şi crearea unor legături mai strânse şi mult mai lucrative cu cei care cumpără, la toate nivelele.

Vânzarea cu amănuntul din Europa centrală este înlocuită de "supermarket-uri" iar agricultorii ar trebui să beneficieze de noua situaţie – dar dacă producătorii şi negustorii nu devin mult mai competitivi atunci produsele lor agricole vor rămâne, ca azi în România, nevândute iar rafturile supermagazilelor vor fi ocupate de fermierii Occidentului.

Dar problema crucială este cea a supraschemelor – evidentă când vezi ce se întâmplă în fermele conduse de investitori străini:

Charlie Evereth, un agricultor englez, conduce o fermă de 600 de hectare la nord de Praga şi gândeşte că prin ameliorarea calităţii solului, printr-o mai bună tehnologie şi metode de conducere occidentale s-ar realiza o agricultură profitabilă. Ca şi în Anglia dl. Evereth, îşi lucrează cele 600 de hectare folosind un secretar cu o jumătate de normă şi doi tractorişti.

În timp ce peste drum, o fermă puţin mai mare utilizează 75 de salariaţi: *„li se pare foarte ciudată ideea că directorul ar putea conduce şi tractorul"* – spune el – şi adaugă: *„ ei cred că avem un director secret care vine pe timpul nopţii ca să ne spună ce să facem".*

Dar când vine vremea vânzării producţiei se află şi ei în aceeaşi situaţie cu ceilalţi agricultori ai Cehiei: preţurile se prăbuşesc iar singura cale de a evita un faliment este creşterea producţiei şi a calităţii – ca să-ţi vinzi produsele direct morarilor, de pildă.

Fermierii trebuie să mai înveţe ceva: ce este "marketingul" altfel spus să producă ceea ce îşi doresc fabricanţii şi angrosiştii. Producţia „pe stoc" posibilă la cuie şi şuruburi „nu ţine" când este vorba de lapte, unt sau carne de porc. Am aflat ce se întâmplă cu mâna de lucru; ştim ce înseamnă lipsa de fertilizare, sau de seminţe de bună calitate: am aflat şi cine se află în umbra aşa numitelor „neîmpliniri" şi ce pot obţine trăgătorii de sfori.

Dar fără mecanizare se poate?

Sigur: orice se poate dar totul are un preţ. O anecdotă: prin aprilie 1997 se purtau discuţii cu întreprinderi americane-precum CASE sau VALMONT care ne-au propus maşini agricole "moderne". Preţul: vreo 160 milioane de dolari. Dar discuţiile s-au împotmolit – nimeni nu ştie „de ce" sau cei care ştiu tac!

Poate că ai noştri doreau să ocrotească industria românească? Ţi-ai găsit! Altfel nu ar fi fost eliminată New Holland – aparţinând trustului Fiat de la licitaţie – 50 milioane de dolari – care ar fi pus la vânzarea uzinei Sămănătoarea – zice-se la presiunea sindicatului.

Asta în timp ce o combină fabricată de nemţi realizează într-o oră ceea ce poate treera una dintre "gloriile noastre" într-o zi!

Poate că ţinând seama de numărul mare de agricultori, mecanizarea nu este indicată: rămân ţăranii pe drumuri.

(continuare în pagina 10)

Paul S. M.

SPOVEDANIE

Îndură-Te, Părinte, de-a mea nimicnicie,
Corabie purtată de valul omenesc.
Am rătăcit – nevrednic – ca orbul ce nu ştie,
Călcând pe giuvaeruri, liman ca să găsesc.

Poruncile-Ţi călcat-am, m-am răzvrătit cu cerul,
În inimă purtat-am mânia, nu iubirea,
Prin sutele de temniţi mi-am dus cătuşi şi fierul,
Vrăşmaşul blestemat-am şi i-am dorit pieirea.

Şi ruga părăsit-am şi morţii mei din tău,
Sunt un strigoi rămas pe-o stâncă fără soare
Şi-mi par sudori de sânge părerile de rău
Şi-un geamăt greu mă mustră, mă mistuie,
mă doare.

Şi câte-au fost amare, azi par un dulce praznic,
Mi-i pieptul ars de doruri, se-nfig săgeţi,
mă-ndeamnă,
Şi vreau să mă ridic din somnul meu –
năprasnic-,
Să las în lut păcatul, lumina Ta mă cheamă.

Îndură-Te, Părinte, mi-i pieptul greu – suspine
Din groaza asta rece mă scoate şi mă iartă,
Topeşte în lumină căinţa, noaptea vine,
Neprihănit plutind şi vrednic să-Ţi spun TATĂ.

Petru C. BACIU

(urmare din pagina 1)

Ei vor programul lor propriu de guvernare, vor acel stat pe care Douglas Noth, recent laureat Nobel pentru economie, făcând referire exactă la aria ţărilor postcomuniste, îl consideră ca fiind „un instrument al jafului". Ei, ca şi fraţii lor de acelaşi „părinte", visează statul patron. În care ei să fie patronii reprezentanţii, aleşi de noi. Privilegiaţii de ieri, birocraţii de astăzi, nu pot renunţa la singura lor raţiune de a se amesteca într-un fel sau altul în procesul politic. Dar acţiunea lor este rezultanta şi a altor păcate. Păcatul colectiv al acelora care i-au votat ştiind ce hram poartă şi, mai ales, păcatul acelora care i-au chemat la guvernare în schimbul alegerii unui singur om: a Preşedintelui. Despre aceştia din urmă s-a spus că sunt oamenii unor partide „desuete", ba chiar inutile. Cel puţin două dintre acele partide sunt nu desuete ci într-adevăr istorice în măsura în care îşi mai aduc aminte de principiile pe care le-au respectat până mai ieri. Am folosit trecutul pentru că liderii mai mari şi mai mărunţi care alcătuiesc osatura vie a acestor partide, au uitat (ori poate că nu le-au trăit efectiv niciodată) ţelurile şi conduita care şi cu care au făcut ele istorie română. Ne-utile pentru patrie sunt nu partidele tradiţionale ci acei conducători şi membri care simţind pulsul vremurilor au alunecat dinspre partidul unic comunist spre diversiunea numită Front al Salvării Naţionale pentru ca mai apoi să dea lecţii de naţionalism şi democraţie tocmai moştenitorilor de drept şi declaraţi ai celor ce s-au întemeiat şi au murit în respectivele partide.

Clasa politică românească, neocomunistă, trebuie să se reîntoarcă la principii. Numai principiile pot genera şi pot conserva acele programe de cursă lungă care dau perspectivă unei ţări, unui popor. „Pachete" de programe imediate ştiu să propună mai ales tehnocraţii. Atâta vreme cât aceste acte de gestiune imediată nu sunt integrate unei viziuni în care tradiţia trebuie să se împletească armonios cu noul, bolile de care suferim ne vor duce la colaps. Este un truism să spui că tratamentul simptomatic nu te vindecă. Alegerile anticipate nu sunt o tragedie ci un act civic, uneori necesar, pe care de asemenea va trebui să-l învăţăm. Aşa cum aleşii noştri şi numiţii aleşilor noştri ar trebui să ştie, ori să-şi aducă aminte, că hulitul şi umilitul îngrăşământ natural este una dintre condiţiile rodniciei („recoltele bogate" dacă vă este mai ... familiar). Că a fi la putere înseamnă a sluji, a te sacrifica, la nevoie, a te risipi în grijile semenilor tăi. Dulce este să mori pentru patrie, ziceau latinii. Puterii de astăzi nu i se cere să moară pentru noi. Doar atâta: mâncându-se între ei, să nu se mănânce pe sine.

(urmare din Nr. 39)

SĂ TREACĂ PAHARUL ACESTA

Credem că argumentele prezentate până acum sunt suficiente pentru demonstrarea că Iisus, ca om, nu s-a temut de moarte.

Pentru a înţelege acest lucru, vom recurge la obişnuita metodă «prin comparaţie».

Să luăm grupul celor doisprezece ucenici. Nu credem că mai este necesar să arătăm teama ucenicilor după arestarea lui Iisus. Parcă-i vedem blocaţi într-o casă şi tremurând de frică. Dar după ce au văzut pe Hristos cel înviat şi au primit Duhul Sfânt, s-au mai ferit de primejdii? Îi poate acuza cineva că măcar în faţa supliciilor s-au intimidat sau au cerut iertare? Sfântul Petru, care s-a lepădat de Iisus în faţa unei portărese, după ce l-a întărit Sfântul Duh, cunoscând şi păstrând proporţia între Stăpân şi slugă, nu numai că nu s-a lamentat în faţa crucii pe care urma să fie omorât, dar a cerut să fie crucificat cu capul în jos. Poate cineva să arate pe vreun ucenic al Mântuitorului care după primirea puterii Sfântului Duh să se fi ferit de moarte? Toţi ucenicii Mântuitorului, după ce au primit puterea de la Duhul Sfânt în ziua Cincizecimii, nu s-au temut de moarte predicând pe Hristos, ci dimpotrivă.

Mergând pe firul acestui raţionament, să-L observăm pe Mântuitorul Iisus la nivelul ucenicilor Săi. În Iordan, în timp ce Fiul Omului primea Botezul, Sfântul Duh s-a coborât peste El (Matei 3, 16).

Prima dovadă că iconomia lui Dumnezeu înţelegea să-L întărească pe Omul Iisus (Matei 4, 1) a fost făcută imediat[9].

După ce l-a răpus pe diavol, Iisus şi-a pierdut Duhul Sfânt? Nici un creştin nu ar îndrăzni să afirme o astfel de blasfemie. Deci, dacă Iisus, ca om, a fost tot timpul «îmbrăcat» cu Duhul Sfânt, ca şi Sfinţii Apostoli, cum a putut El să se comporte altfel în faţa morţii, decât aceia care erau purtători ai învăţăturii Sale?

Credem că suntem îndreptăţiţi să susţinem că nu moartea L-a împins pe Mielul lui Dumnezeu la cutezătoarea rugăciune din grădina Ghetsimani. Pentru ca Fiul lui Dumnezeu să îndrăznească să ceară Tatălui ceresc să nu se împlinească iconomia Sa, desigur că a avut în vedere considerente mult mai mari decât «frica de moarte».

A fost «împins», dacă putem spune aşa, de însăşi esenţa Sa, de iubire. De iubire pentru poporul ales.

Deci Iisus nu s-a temut de moarte, ci ştiind că e v r e i i, pentru a-L putea da pieirii, vor striga cutremurătorul blestem, care va via în veci: «Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri» (Matei 27, 25) a vrut să-i ocrotească. Să treacă paharul... Să nu rostească teribilul blestem, ca astfel să se auto-constrângă pentru a-L ucide pe Dumnezeu.

Pentru ca să ne edificăm total că Domnul a fost îngrijorat numai de urmările ce vor decurge din blestemul ce-l vor striga evreii «Sângele Lui asupra noastră şi asupra copiilor noştri», cităm spusa lui Iisus, după ce evreii s-au auto-blestemat. În drum spre Golgota, femeile Îl urmau, plângându-L. Adresându-se lor, Iisus le-a zis: «Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeţi pe Mine, ci plângeţi-vă pe voi şi pe copiii voştri» (Luca 23, 28).

Analizând procedura care s-a aplicat în procesul Mântuitorului am constatat că, în vremea aceea se uzita în procesele penale un instrument social-religios «Vox Populi, vox Dei». Acest instrument era folosit numai de proeminenţele vremii: politice sau religioase - în scopul de a-şi înlătura duşmanii. Mecanismul acestui instrument era că judecătorul în conştiinţa căruia se reflecta răspunderea hotărârii de a lua viaţa unui om, în cazul când împricinatul, după convingerea intimă a judecătorului, era vinovat, putea să pronunţe senin formula: «Sângele lui asupra mea» şi să dea sentinţa de condamnare la moarte.

(va urma)

Emanoil PARASCHIVAŞ

9. *Sf. Chiril al Alexandriei, Despre Sf. Treime, cap. 13, p.233.*

(urmare din Nr.39)

EDUCAŢIA ÎN GRUP

Era firesc ca şi Ţările Române să beneficieze de efectele naţionalismului; tineri şcoliţi prin Apus; preoţi greco-catolici care aveau acces la documentele Vaticanului; intelectuali care începeau să dispună de producţiile descoperirii lui Gutenberg – toţi îşi unesc forţele şi moşesc apariţia ideii naşterii, continuităţii şi unităţii unui neam care nu venise de nicăieri ci se născuse aici: Neamul Românesc iar ţara lor avea să se numească România.

Dacă atunci problema naţionalismului era educarea şi informarea unei populaţii neinstruite-majoritar analfabetă - astăzi problema este găsirea unor lideri; după aproape 50 de ani de discriminare sistematică. Şi guvernarea din ultimii ani demonstrează, că, cei moral puri, sunt nepricepuţi şi lipsiţi de experienţă, în timp ce acei care mai ştiu câte ceva în ale guvernării sunt moral pătaţi de colaborarea cu vechiul regim. Ceea ce era inevitabil: colaborarea era preţul accesului la profesionalism şi experienţă, în timp ce munca manuală sau închisoarea era preţul plătit pentru puritatea morală.

Este nevoie de o perioadă - din care mulţi ani s-au pierdut în pălăvrăgeala balcanică, sau cum ar fi spus Eminescu în PEHLIVĂNIA POLITICĂ, în care, printr-o democratizare progresivă s-ar fi dat posibilitatea adversarilor fostului regim să reintre în viaţa publică şi să capete abilitatea necesară şi experienţa adecvată.

La urma urmei este vorba de noi toţi aşa cum ne-au transformat cei 50 de ani de conducere comunistă - obiceiuri, abilităţi, atitudini, şmecherii, care erau adaptate şi indicate, pentru a supravieţui sub dictatură, dar care au devenit neadaptate azi când s-ar cuveni să devenim proprii noştri stăpâni.

Nu este o noutate ceea ce vă spun eu.

Acum 60 de ani conducătorul Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu afirma că nu de programe avem nevoie ci de OAMENI. Şi nu orice fel de oameni ci OAMENI DE CARACTER – doleanţă exprimată şi de primul rege al României, Carol I.

De aceea socotim bine venite aceste cursuri.

INTRODUCERE ÎN ISTORIA NAŢIONALISMULUI

Pentru ca să ne definim, să ştim de unde venim, cine sunt dascălii noştri şi să înţelegem de ce, între altele, s-a dezlănţuit această campanie anti-Eminescu, concomitent, cu cea care nu a încetat niciodată, împotriva Mişcării Legionare.

Şi mai avem o datorie: să vedem care sunt rosturile şi scopurile naţionalismului azi. Să nu uităm că, dacă pentru a supravieţui, în timpul opresiunii, cronicarul recomanda – deh!, *„capul plecat sabia nu-l taie"* – anonimatul, absenţa oricărei iniţiative, oricărei decizii, oricărei responsabilităţi, azi, când ne bucurăm de libertate, este condamnabilă, şi se cere să avem iniţiativă, să avem curaj să ne asumăm răspunderi pentru ca ceea ce s-a întâmplat să nu se mai întoarcă.

Iar pentru toate acestea este nevoie de pregătire, de educaţie, de o *"uriaşă reacţiune morală, o revoluţie de idei-iată ce ne trebuie"* pentru că odată cu alungarea ruşilor procesul de vindecare al naţiei nu s-a sfârşit" – cum scria Gheorghe Racoveanu.

Şi această pregătire trebuie să înceapă cu studiul gândirii şi ideilor politice a celui ce a avut o influenţă considerabilă în gândirea politică românească: Mihail Eminescu. Scria Constantin Papanace: aproape toţi scriitorii politici români trăiesc sub vraja gândirii lui viguroase şi realiste. Toţi s-au inspirat de la el.

„Eminescu, scrie Aurel Popovici, *nu a fost numai un om de convingeri. El a avut şi curajul bărbătesc de a-şi spune sincer părerile şi convingerile sale. Eminescu e mintea limpede a unui ţăran român crescut la şcoli bune. Puţini de tot pot înţelege pe Eminescu. Dar toţi românii cu inimă curată pot simţi învăţăturile lui (...) O puternică intuiţie l-a făcut cu adevărat pe el «al semnelor vremii profet»".*

Iar Xenopol afirma că „spiritul reprezentativ care a desăvârşit la noi ideea naţionalistă este p o e t u l Eminescu".

„De la Eminescu, scrie dr. Nicolae Roşu – *liniile de forţă diverg: Vasile Conta şi A. C. Cuza vor lăsa să cadă accentul pe antisemitism, Nicolae Iorga şi A. Xenopol pe istoricism, Aurel Popovici pe antidemocratism, Vasile Pârvan pe autotonismul rasei, I. L. Caragiale pe criticismul antiliberal. În gândirea lui Mihail Eminescu dialectica naţionalistă şi-a aflat cea mai mare închegare".*

Antisemitismul lui Cuza - afirmă Constantin Papanace, în *"Eminescu un mare precursor al legionarismului românesc"*- oricât de savant ar fi documentat, pare cu totul unilateral dacă nu i se face corelaţia, aşa cum a făcut-o Eminescu cu elementul fanariot, care i-a oferit suportul iniţial, precum şi cu cel politicianist care l-a urmat după aşa zisa asimilare a elementelor fanariote.

Şi ne putem întreba şi azi aşa cum ne-am întrebat totdeauna: de ce încă în viaţă fiind, elementele străine şi înstră-inate dominante l-au persecutat, hulit şi denigrat. Este suficient să recitiţi unele articole p u b l i c a t e în numărul EMINESCU al revistei Dilema ca să vă daţi seama că această ură este intactă.

La toate aceste atacuri – sublinia C. Papanace – Eminescu a răspuns cu seninătate: *„Să presupunem că aşa va fi! Că autorul acestor şiruri este nebun, e bun de legat şi dus la Mărcuţa. Rămâne mai puţin adevărat ceea ce a zis? Asta-i chestiunea!"*

Nu cumva cauza acestei comportări se află în atari afirmaţii: *„restabilirea sănătăţii morale a poporului Român adânc atinsă de corupţia păturilor de populaţie străină şi semistrăină, aşezată deasupra, nu se poate realiza decât prin crearea unei elite conducătoare. Mizeria morală care bântuie ţara e o mizerie mai adâncă, dacă se poate, decât cea materială... Deci există două naţiuni deosebite în această ţară - una stoarsă şi sărăcită, de producători, alta îmbuibată, de mijlocitori –, totul fiind infectat de corupţia ce roade în mod egal cercurile cele mai înalte guvernamentale, până la cel mai din urmă postulant din sat"?*

Nu este acest diagnostic valabil şi azi ca şi în urmă cu peste 100 de ani?

(va urma)

Doru MIHAIL

(continuare din pagina 7)

Sau aşa cum susţin adepţii lui Ionică Olteniţeanul vor iobăgi... şi, de aceea, este mai bine să-i lăsăm să zacă "în sucul propriu al agriculturii de subsistenţă" sau să-i dăm pe mâna fermelor de stat sau altor sisteme colectiviste.

Există multe probleme în agricultura României, unele dintre ele sociale, care nu au soluţii pe termen scurt. Dar mecanizarea ar fi putut fi realizată dacă nu intervenea *„nepotismul, corupţia şi incompetenţa"*. Distribuţia încurcată, despre care vorbeşte "Buissness Central Europa" este un exemplu de comportare greşită ce a lăsat 20% din populaţie la nivelul înfometării.

Iată celelalte cauze:

- în ce priveşte populaţia implicată în agricultură grupa în vârstă de peste 60 de ani este de 49,7% - faţă de 15.99% din totalul populaţiei ţării– ceea ce înseamnă capacitate de muncă redusă, dispariţie fizică în următorii 5 ani în proporţie de 50%;
- se pot crea locuri de muncă în mediul rural şi în alte activităţi decât cele legate direct de agricultură;
- dotarea necorespunzătoare cu tractoare şi maşini agricole duce la:

a.- obţinerea unei producţii mai mici decât potenţialul natural;

b.- se pierde mult din recoltă pentru că strângerea, transportul, uscarea, etc. nu se fac conform regulilor;

c. – cheltuielile sunt aproape duble-combustibil, anvelope, forţă de muncă - din pricina efectuării lucrărilor în afara perioadelor optime (arat pe secetă, arat pe sol îngheţat, recoltare în condiţii improprii, etc.). Sau, în cifre:

- faţă de media europeană de 12 ha pe tractor – (Germania 9, Belgia şi Austria 4) – la noi încărcătura este de 57 hectare;
- în ce priveşte persoanele active în agricultură România are 19,41/tractor, faţă de 4.94 în Europa (9,78 în Bulgaria, 3,12 în Polonia şi 1,25 în Germania). Şi „colac peste pupăză" 50% dintre tractoarele ce dotează azi agricultura României au o vechime de peste 8 ani şi de aceea, jumătate din parcul de maşini agricole este, permanent, în reparaţie.

Cum este la alţii?

În Finlanda, Franţa, Danemarca, Norvegia, Belgia şi Austria există mai multe tractoare pe fermier - pe care, fireşte, le foloseşte în funcţie de natura lucrărilor.

Dar absenţa tractorului determina şi absenţa altor maşini agricole: din studiile efectuate de INMA – de unde am preluat informaţiile mai sus expuse – rezultă că în următorii zece ani numărul de tractoare trebuie să crească de vreo 3 ori, cel de combine de 2 ori, cel de pluguri de 3 ori, cel de semănătoare de 2 ori iar cel de împrăştiat îngrăşăminte de cel puţin 3 ori!

Concluzia aceluiaşi studiu: investiţia în mecanizarea agriculturii este de aproximativ 3 ori mai mare decât cea din industrie; cheltuielile de producţie ar putea scădea până la 50% iar producţia ar putea creşte cu 10-50%.

La care trebuie să adăugăm un aspect cu totul semnificativ: spre deosebire de producţia industrială cea agricolă va avea pieţe de desfacere din ce în ce mai multe.

De ce?

Veţi afla dacă urmăriţi publicaţia noastră.

„PARIUL CU AGRICULTURA" II

Domnul Tom WINCEK este un consultant ce se află în Bucureşti pentru diagnosticarea sănătăţii agriculturii româneşti. Folosind niscaiva statistici "cumpătate" a făcut următorul calcul: dacă fermele agricole din România produc circa 2,8 tone de grâne la hectar – faţă de cele 8 produse în Occident – şi dacă ţinem seama că deficienţele calitative ale grânelor produse fac ca preţul acestora, pe piaţa internaţională, să nu treacă decât cu puţin peste 100 (una sută) dolari pe tonă, reiese că refuzul reformei agricole fundamentale duce la pierderi de aproximativ 9 milioane de dolari anual.

Şi, subliniază revista amintită - *„Aceştia sunt bani luaţi de la cei 30% din locuitorii ţării care lucrează pământul şi sunt loviţi de sărăcie". „Este vorba de o problemă urgentă pe care toate Guvernele României nu au vrut să o rezolve".*

Din nefericire şi actualul Guvern, deşi afirmativ este "reformator" - nu pare să fie şi în fapte, întârzierea fiind determinată - citām din nou-din cauza "corupţiei şi unor interese ascunse".

De pildă, mari negustori de grâne, precum America's Cargill şi Continental Grain au venit acum vreun an să cumpere silozuri din interiorul ţării; ar fi fost vorba nu doar de o injecţie de competenţă ci mai ales de aport de capital într-o reţea de înmagazinare învechită. Dar nu au cumpărat nici un siloz pentru că NU A FOST OFERIT nici unul spre vânzare. Privatizarea este mai ales o vorbuliţă - şi atât.

În schimb în aceste silozuri se stochează şi nu se cumpără grânele producătorilor- împovărând astfel şi mai mult agricultura prin excrocarea producătorilor cu ceea ce, în vest, este o sursă tradiţională de capital activ.

Este o problemă serioasă dacă ţinem seama de faptul că o bancă de stat – Agricolă - care ar fi trebuit să-i sprijine pe fermieri a trebuit să fie sprijinită tot din buzunarul acestora cu impresionante sume în dolari. Şi iată unele dintre cauzele lipsei fertilizatorilor, ierbicidelor ca să nu mai vorbim de mecanizare.

Dar noi vom vorbi în numărul următor al Curierului Informativ.

P. S. MICHAIL

PP

Editor: Partidul „PENTRU PATRIE"
Secretar general de redacţie: George URSA
Corector: Mircea RAŢIU
Redactor, cap limpede: Sile IORDACHE
Tehnoredactor: Ionuţ POPESCU
Administraţia (610. 46.71): Mişu DUMITRESCU
•Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.
Corespondenţă: Partidul „PENTRU PATRIE"– C.P. 8-27, Buc.
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS".
telefon: 223.84.60
I.S.S.N.: 1224 - 5852